

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **R. M.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Kolesárem, Ph.D.
sídlem Slezská 844/96, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č. j. 042381/2018/KUSK-
OSA/HLA, sp. zn. 042381/2018/KUSK/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu N. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. MUNYM-070/56769/2017/Kre, č. j. MUNYM-070/18510/2018/Kre (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona uložen zákaz činnosti, spočívající

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

v zákazu řízení všech motorových vozidel, v trvání šesti měsíců. Dále mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč stanovené vyhláškou č. 520/2005 Sb.

2. Žalobce nesouhlasí jak s rozhodnutím o vině, tak s rozhodnutím o uložených správních trestech, a proto brojí proti napadenému rozhodnutí i proti prvostupňovému rozhodnutí. Dále žalobce rekapituluje pochybení a nejasnosti, které adresoval správnímu orgánu I. stupně, a to v patnácti bodech a tuto část uzavírá konstatováním, že již v této fázi řízení žádal, aby řízení bylo v duchu zásady *in dubio pro reo* zastaveno, či nanejvýše zahájeno řízení pro mírnější přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Dále žalobce namítá nedostatečnost dokazování správního orgánu I. stupně, neboť spočívalo pouze v opatření vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, Územního odboru N., Dopravního inspektorátu (dále jen „dopravní inspektorát“). V další části žaloby uvádí žalobce, v jakých bodech žádal správní orgán I. stupně po dopravním inspektorátu vyjádření a jak se dopravní inspektorát vyjádřil. Žalobce zpochybňuje procesní možnost správního orgánu I. stupně dotazovat se dopravního inspektorátu na tento druh odborných otázek, resp. z jeho vyjádření dovozuje, že dopravní inspektorát má sám za to, že k tomu není oprávněn.
3. Žalobce dále zrekapituloval obsah svého vyjádření ze dne 26. 6. 2018 (pozn. soudu: zjevně chybné datum, správně: 26. 2. 2018), kterým správnímu orgánu I. stupně sdělil své pochybnosti ohledně základních skutečností podstatných pro projednání přestupku. Dle žalobce správní orgán I. stupně neshromáždil žádné důkazy, kterými by jeho pochybnosti odstranil. Žalobce dále rekapituluje obsah svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí v osmnácti bodech. Žalobce se dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu k uplatňování zásad trestního řízení v řízeních o přestupku, konkrétně i zásady *in dubio pro reo*. Správní orgán I. stupně rovněž podle žalobce nedostál své povinnosti obstarat v řízení nejen důkazy v neprospěch žalobce, ale i ty, které naopak svědčí v jeho prospěch. Pokud jde o napadené rozhodnutí, žalobce namítá, že bylo učiněno od stolu, bez provedení jakéhokoli dokazování. Žalobce je rovněž toho názoru, že obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí vyznívá, jako by jediným podkladem bylo prvostupňové rozhodnutí a nikoli ostatní důkazy obsažené ve spise. Napadenému rozhodnutí vytýká, že se v něm žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, eventuálně pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný uvedl, že dle právní úpravy odvolacího řízení se dokazování v odvolacím řízení zásadně neprovádí, ledaže by odvolatel prokázal některý z důvodů uvedených v § 89 odst. 2 nebo § 90 odst. 5 správního řádu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud účastník správního řízení něco zpochybňuje, pak se na něj přenáší důkazní břemeno, které musí unést (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 45/2013 - 37, bod [7] odůvodnění). Pokud byl žalobce ve správním řízení nečinný, resp. opakovaně měnil svá tvrzení, ke kterým nenavrhoval žádné prokazující důkazy, neunesl důkazní břemeno již ve správním řízení, a proto v odvolacím řízení nebylo nutné žádné další zjišťování. Žalovaný má za to, že se vypořádal se všemi okruhy odvolacích důvodů na stranách druhé až čtvrté napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného je ze spisu nesporná fotografie ze statického měřicího zařízení, ze které je patrna rychlost, tovární značka a registrační značka vozidla. Ze záznamu o přestupku je nesporné uvedení místa, času a data

měření. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou důkazy hodnoceny na stranách čtvrté až šesté rozhodnutí.

5. Tvzení žalobce, že nebylo správně zjištěno překročení rychlosti, zpochybnění úhlu měření, či že šlo o krajní nouzi, nebyla podpořena návrhem důkazů. K žalobní námitce nesprávnosti měření žalovaný odkazuje na vyjádření dopravního inspektorátu, který sdělil, že radar byl ustaven a obsluhován podle návodu k obsluze. Ze záznamu je rovněž zřetelné, že se vozidlo řízené žalobcem nacházelo ve svém jízdním pruhu, nevjíždí do něj ani z něj. V době naměření tedy vozidlo nepředjíždělo, ani tento úkon nezahajovalo či nedokončovalo. Žalovaný se vyjádřil rovněž k umístění radaru, úhlu, pod kterým je nasměrována hlava radaru a rozdílu mezi laserovým a radarovým měřičem rychlosti. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která upravuje rozsah dokazování (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 - 38 a ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Žalovaný z opatrnosti navrhl výslech členů policejní hlídky ve složení pprap. H., pprap. M., prap. F. a stržm. P.. Podle žalovaného bylo postupováno v souladu s hmotněprávními i procesněprávními předpisy a žaloba proto není důvodná. Žalovaný rovněž uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel oznámení ze dne 21. 11. 2017, ve kterém bylo konstatováno, že žalobce je podezřelý z přestupku tím, že dne 25. 10. 2017 v 11:26:25 hodin, na pozemní komunikaci mimo obec na silnici č. I/38 u 59 km, obchvat N. ve směru na K. řídil motorové vozidlo tovární značky Š. S., RZ X, přičemž mu byla změřena radarovým měřičem Ramet AD9C rychlost 154 km/h (149 km/h po započtení odchylky ve výši -3%) v místě, kde je maximální povolená rychlost stanovená zákonem 90 km/h, přičemž vozidlo žalobce bylo předepsaným způsobem zastaveno hlídkou dopravního inspektorátu. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a je podezřelý z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu.
7. Příkazem ze dne 27. 11. 2017, č. j. MUNYM-070/57832/2017, správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku podle §125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil shora popsáním jednáním, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, v trvání šesti měsíců. Příkaz byl žalobci doručen dne 6. 12. 2017. Dne 13. 12. 2017 podal žalobce proti příkazu odpor a oznámil správnímu orgánu I. stupně své právní zastoupení. Dne 11. 1. 2018 nahlédl žalobce do spisu a dne 22. 1. 2018 se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně následně přípisem ze dne 29. 1. 2018 vyžádal stanovisko dopravního inspektorátu, které obdržel dne 7. 2. 2018. Dne 16. 2. 2018 bylo žalobci doručeno oznámení o ukončení dokazování společně s kopií doplněného vyjádření a o připravenosti správního orgánu I. stupně ve věci rozhodnout. Žalobce se písemně vyjádřil dne 26. 2. 2018.
8. Správní orgán I. stupně vydal dne 14. 3. 2018 prvostupňové rozhodnutí, kterým shodně s dříve vydaným příkazem uznal žalobce vinným z přestupku podle §125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a uložil mu správní trest shodný se správním trestem uloženým v předchozím příkazním řízení. Současně žalobci uložil podle § 95 odst. 1

zákonu o odpovědnosti za přestupky povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč stanovené vyhláškou č. 520/2005 Sb. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 3. 2018. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 3. 2018 banketní odvolání a uvedl, že s ohledem na odjezd právního zástupce do zahraničí, doplní odvolací důvody během měsíce dubna. Odvolání žalobce doplnil podáním ze dne 5. 5. 2018. Dne 1. 10. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Posouzení žalobních bodů

11. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, pokládá za potřebné předeslat, že žalobce v žalobě v podstatě opakuje tytéž námitky, které uplatňoval před správním orgánem I. stupně i následně v odvolání, aniž by zohlednil, jak se s těmito námitkami správní orgány obou stupňů vypořádaly. Soud však nemůže bez dalšího za žalobní námitky považovat pouhou rekapitulaci žalobcových vyjádření, námitek a odvolacích námitek, které uplatňoval ve správních řízeních, aniž by žalobce konkrétně vylíčil, s jakou konkrétní úvahou, s jakým závěrem či hodnocením v řízení opatřených důkazů nesouhlasí a z jakých důvodů. Podle § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovaného). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkouvávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, Sb. NSS č. 1456/2008). Soud na tomto místě předesílá, že ač žaloba primárně směřuje do rozhodnutí žalovaného a toto rozhodnutí zejména soud přezkouvává, v nyní posuzovaném případě s ohledem na procesní postup žalovaného, který se v podstatné části jen ztotožnil se způsobem, jakým námitky žalobce vypořádal správní orgán I. stupně, a i

s ohledem na způsob, jakým žalobce formuloval žalobu, bude přezkoumávat i způsob vypořádání námitek správním orgánem I. stupně, který je žalovanému s ohledem na jeho procesní postup plně přičitatelný.

12. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, v níž žalobce tvrdí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Pro tyto účely je nejprve potřeba vyjasnit, jaké okruhy odvolacích námitek žalobce uplatnil. Žalobce správnímu orgánu vytýkal, že se s jeho tvrzením o jednání v krajní nouzi a odvracení nebezpečí při předjíždění vypořádal toliko konstatováním, že jde o účelová tvrzení a dále odkázal na všechny námitky, které uplatnil před správním orgánem I. stupně. Rovněž tvrdí, že správní orgán I. stupně neměl jasno v otázce času měření, úhlu měření a správnosti použití měřicího zařízení. Dle názoru žalobce rovněž správní orgán I. stupně smísl otázky skutkové a otázky odborné. Pokud měl nejasnost v otázkách správnosti měření a způsobu měření, šlo o odborné otázky a měl být přibrán znalec. Dle žalobce skutková zjištění neměla oporu v provedeném dokazování, nebyly provedeny důkazy, které by popřely tvrzení žalobce, zejména argument o předjíždění a krajní nouzi, která však nebyla vyvolána žalobcem.
13. Správní rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval uplatněné námitky účastníka řízení za důvodné či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné nebo vyvrácené. V nyní souzené věci je podstatná ta skutečnost, že žalobce v odvolání znovu opakoval tytéž námitky, které již uplatňoval před správním orgánem I. stupně, aniž by zohlednil, jak se s nimi tento správní orgán vypořádal. Žalovaný tudíž nebyl povinen znovu námitky vypořádat, ale při totožné argumentaci mohl zvolit ten postup, který zaujal a ztotožnit se se způsobem, jakým námitky vypořádal správní orgán I. stupně. Opačný přístup by znamenal, že by pouze opakoval argumentaci, kterou uvedl již správní orgán I. stupně a s kterou byl žalovaný souladný. Jak soud již výše uvedl, obě rozhodnutí tvoří jeden celek a tak k nim přistupuje i soud. Jiná situace by ovšem byla, kdyby žalobce v odvolání uplatnil námitky nové, což by v řízení o přestupku podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu mohl nebo by konkrétně polemizoval se způsobem, jakým správní orgán I. stupně jeho námitky vypořádal.
14. O takovou situaci se však v daném případě nejednalo. Soud si ověřil, že správní orgán I. stupně a tím potažmo i žalovaný všechny námitky vznesené žalobcem vypořádaly, což je dobře seznatelné zejména z prvostupňového rozhodnutí, které je srozumitelné, myšlenkově strukturované, jednotlivé části na sebe logicky navazují a odůvodnění ani rozhodnutí jako celek nevykazují žádnou vnitřní rozpornost. Byť se sice na první pohled může napadené rozhodnutí jevit jako poněkud úsporné, s ohledem na nastalou procesní situaci soud znovu opakuje, že nebylo potřebné již jednou vyřčené argumenty, s nimiž se žalobce mohl seznámit, opakovat. Žalobce konkrétně neuvedl, s kterými odvolacími námitkami se žalovaný nevypořádal, přičemž současně není úkolem soudního přezkumu vypočítávat, v kterých částech odůvodnění se správní orgán I. stupně, resp. žalovaný s námitkami vypořádal a dokazovat tak žalobci, že jeho námitky vypořádány byly. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 - 49 „[s]oudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám; to

by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou.“

15. Soud se tak v duchu citovaného rozsudku dále vyjádří k jednotlivým žalobním námitkám, které vyvodil z obsahu žaloby, neboť jak bylo vysvětleno úvodem, žalobce i v žalobě setrval na své dosavadní argumentaci a kromě žalobní námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nijak svoji argumentaci dále neposunul.
16. Žalobce správnímu orgánu vytýká, že se s jeho tvrzením o jednání v krajní nouzi a odvracení nebezpečí při předjíždění vypořádal toliko konstatováním, že jde o účelová tvrzení. Podle § 24 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Podle § 24 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet. Žalobce tvrdí, že pokud se překročení rychlosti dopustil, pak to bylo proto, že předjížděl jiné vozidlo. Soud předně konstatuje, že z pořízené fotografie nelze seznat žádný náznak toho, že by vozidlo bylo zachyceno při předjížděcím manévru. Současně platí, že ani při předjíždění není dovoleno překročit nejvyšší povolenou rychlost, tedy v nyní souzené věci 90 km/h. Aby vůbec bylo možné uvažovat o krajní nouzi, muselo by jít o zcela výjimečný případ, kdy po detailním vylíčení všech okolností žalobcem by bylo možné usuzovat, že skutečně v dané situaci žalobce neměl jinou možnost jak odvrátit jiné nebezpečí hrozící zájmu chráněnému zákonem než dokončit předjíždění i za cenu protiprávního jednání spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti.
17. Žalobce však nic takového v průběhu řízení neučinil, pouze obecně uvedl, že předjížděné vozidlo během předjížděcího manévru zrychlilo a tudíž musel zrychlit i žalobce. Avšak ze skutečnosti, že řidič předjížděného vozidla zvýšil rychlost jízdy, čímž bránil předjíždění (srov. § 17 odst. 4 zákona o silničním provozu) nelze zásadně dovodit právo žalobce rovněž zvyšovat rychlost, aby za každou cenu dokončil předjížděcí manévr. V takové situaci se měl žalobce zachovat tak, že předjížděcí manévr přeruší a zařadí se zpět za původně předjížděné vozidlo. K těmto závěrům dospěly i správní orgány a soud se s jejich závěry a hodnocením ztotožňuje. Žalobce rovněž v řízení před správními orgány neuvedl jedinou okolnost, která by mu bránila se shora popsáním způsobem zachovat. Rozhodně nebylo povinností správních orgánů, aby z moci úřední prováděly ohledně těchto otázek další dokazování. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37) nelze v takovém případě po správních orgánech požadovat, aby vyvracely pouze vágní a nekonkrétní tvrzení účastníků řízení a obstarávaly k tomu důkazy. V nyní posuzované věci žalobce věrohodně a detailně nevylicil, co přesně se v inkriminovanou dobu mělo stát a nedal tak správním orgánům příležitost se s jeho argumenty vypořádat a otázku případného dovoleného jednání v krajní nouzi posoudit. Za daného stavu žalobcových tvrzení se s nimi správní orgány vypořádaly dostatečným způsobem, a to nikoli, že by je odmítly pro účelovost, jak tvrdí žalobce, nýbrž zdůvodnily, proč k nim nepřihlíděly.
18. Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně neměl jasno v otázce času měření, úhlu

měření a správnosti použití měřicího zařízení, dále že smísl otázky skutkové a otázky odborné a že v otázkách správnosti měření a způsobu měření měl být přibrán znalec. Ze správního spisu má soud za prokázané, že na fotografii pořízené dne 26. 10. 2017 radarovým měřičem Ramet AD9C je zachyceno vozidlo řízené žalobcem, který tuto skutečnost ani nespornuje. Žalobce rovněž nespornuje, že eventuálně nejvyšší povolenou rychlost překročit mohl, nesouhlasí však s hodnotou překročení o 59 km/h. Soud nesdílí názor žalobce, že z pouhé skutečnosti, že se správní orgán I. stupně obrátil na dopravní inspektorát, by bylo možné dovodit, že měl nejasnosti ohledně důkazu, které byl pořízen o protiprávním jednání žalobce. Tuto skutečnost lze dovodit i z jeho předchozího procesního postupu, neboť ve věci rozhodl příkazem.

19. Jednou z podmínek pro vydání příkazu je, že správní orgán považuje skutkové zjištění za dostatečné (srov. § 150 odst. 1 správního řádu). Pokud tedy správní orgán I. stupně následně oslovil dopravní inspektorát, učinil tak s ohledem na žalobcem uplatněné námitky, s nimiž byl povinen se vypořádat. Zásada, že správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy, plyne již ze základních zásad správního řízení (srov. § 8 odst. 2 správního řádu) a na tomto postupu soud neshledává nic neobvyklého. Proto pokud žalobce zpochybnil shora uvedené okolnosti měření, bylo zcela na místě dotázat se dopravního inspektorátu, který předmětné měření realizoval. Dopravní inspektorát se vyjádřil zcela jednoznačně k otázce správnosti měření, o níž svědčí na fotografii znázorněná mřížka, v jejímž prostoru se vozidlo nachází, i ke způsobu umístění radarového měřiče. Vyjádřil se i k otázce úhlu měření, když poukázal na to, že žalobcem zmiňovaný úhel se vztahuje na laserové měřiče rychlosti a nikoliv na měřič radarový, použitý v nyní posuzovaném případě. Vznesenou námitku pak v tomto smyslu správní orgán I. stupně vypořádal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Vyjádřil se rovněž k otázce přibrání znalce, když tento procesní úkon vyhodnotil jako nadbytečný s ohledem na dostatečnost informací získaných od dopravního inspektorátu.
20. Podle § 56 věty první správního řádu závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Z citovaného ustanovení se podává, že přednost má obstarání si odborného posouzení skutečností od jiného správního orgánu, jak se stalo v nyní souzené věci. Ze skutečnosti, že dopravní inspektorát uvedl, že není kompetentní k vytváření posudku z fotografie záznamového zařízení – měřiče rychlosti a že je k tomu příslušný pouze příslušný znalec, nelze dovozovat, že měl být znalec přibrán. Je pouze v dispozici správního orgánu, který ve věci rozhoduje, zda ustanoví znalce či nikoli. Stejně tak z tohoto konstatování nelze dovozovat, že by se dopravní inspektorát necítil odborně způsobilý odpovědět na položené otázky. Úvodní věta je třeba rozumět tak, že vyjádření dopravního inspektorátu není znaleckým posudkem a tak jí zjevně rozuměly i správní orgány. Z dotazu vzneseného správním orgánem I. stupně ze dne 29. 1. 2018 nelze dovodit, že by po dopravním inspektorátu požadoval zpracování znaleckého posudku a nic takového neplyne ani z jiných částí spisu. Soud pak ani nesdílí názor žalobce, že by k posouzení jím nastolených otázek bylo potřeba znalce ustanovit. Správní orgán I. stupně přezkoumatelně uvedl, proč znalce neustanovil a jak nahlíží na vznesené námitky, vycházejí přitom ze sdělení dopravního inspektorátu, které považoval pro objasnění věci a vyvrácení námitek žalobce za dostačující. V tomto ohledu tedy nijak nepochybil a jeho závěry jsou přesvědčivé. V podaném odvolání pak žalobce žádné nové skutečnosti, které by vyvracely závěry prvostupňového rozhodnutí, nevznesl. Žalovaný tak mohl, pokud

způsob vypořádání námitek správním orgánem I. stupně pokládal za správný, odvolací námitku vypořádat ztotožněním se s jejím vypořádáním tímto správním orgánem. Žalobní bod není důvodný.

21. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce, že skutková zjištění neměla oporu v provedeném dokazování, že nebyly provedeny důkazy, které by popřely tvrzení žalobce, zejména argument o předjíždění a krajní nouzi, která však nebyla vyvolána žalobcem. Soud se již k některým dílčím aspektům této žalobní námítce vyjádřil. Soud k této žalobní námitce znovu konstatuje, že přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 76 odst. 2 věta první s. ř. s.). Pokud žalobce pouze obecně namítá, že skutková zjištění neměla oporu v provedeném dokazování, aniž by současně uvedl, v jaké konkrétní skutečnosti nesoulad spatřuje, nemůže očekávat, že s takovou žalobní námitkou uspěje (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 - 49). Soud se již k otázce vnitřní struktury odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyjádřil výše v bodě 11, o otázce krajní nouze a jejího dokazování zejména v bodě 14. K obecné žalobní námitce tedy soud rovněž obecně konstatuje, že žalobcem namítaná porušení ustanovení správního řádu neshledal a námitku má za nedůvodnou.
22. Závěrem soud konstatuje, že neshledal potřebným provádět žalovaným navržený výslech policejní hlídky, neboť žalobce nezpochybňoval samotný způsob měření, ale pouze některé jeho dílčí aspekty. Na tyto dílčí aspekty však poskytuje odpověď správní spis a výslech policistů by tak byl nadbytečný. I žalovaný ostatně návrh na provedení tohoto důkazu formuloval jako opatrnostní, tedy pouze za situace, když by soud dospěl k závěru, že provedení výslechu svědků je potřebné pro rozhodnutí ve věci.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně